

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ετος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα όγδοήντα έξη,
εις αυτό τó χρόνο κáτι θά μās τρέξη.

'Ο 'Ρωμής την έβδομάδα — μόνο μιά φορά θά θγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μού κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι
κι' όσα φύλλα κι' άν'κρατής — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τρετάρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές' στών φόρων την άντάρα — κι' ό'Ρωμής μας μιά δεκάρα
κι' ός την θίνη όποιος θέλει — είδ' άλλέως δέν μās μέλει.

'Ογδόη του Φλεβάρη
και μάσκαίς 'στό παζάρι.

"Έξη πούντος κι' έκατό
και ρεβίθια σās πετώ.

Σέ τούτο μας τó χάλι
προβίβασμοί και πάλι.

Πάλι σπαλέταις ζηλευταίς, πάλι χρυσά γαλόνια,
και πάλι τὰ σπιδούνια των μās τρίζουν οι σπαθάτοι,
πάλι τρικούβεργοι γαμπροί πηδούν μες' στα σαλόνια
και τὰ σπαθάκια των βροντούν και μās κυττούν ποζάτοι.
'Αστράφτουν οι γιακάδες των από χρυσούς αστέρας
κι' άν τούς 'μιλήσης σε περνούν έν στόματι μαχαίρας.

Πρώτοι έσείς 'στον έρωτα και πρώτοι 'στά τσουμπούσα
γλεντάτε όλο τόν καιρό με τὰ σπαθιά κρυμμένα...
τραγούδα τούς σπαθάτους μας, κατακαυμένη Μούσα,
όλοι δουλεύομε γι' αυτούς κι' εκείνοι γι' κανένα.
Εύτυχισμένοι άνθρωποι κι' αυτοί σαν τούς πακπάδες,
που με τó α λ λ η λ ο ύ ι α τραβούν γερούς παράδες.

Πάλι σπαλέταις ζηλευταίς, πάλι χρυσά γαλόνια
και κόκκινα και πράσινα και κίτρινα σιρήνια...
για σās πηγαίνουν κι' έρχονται οι μήνες και τὰ χρόνια,
για σās ή δόξα κι' ή τιμή' στούς δρόμους και' στα σπήτια.
Για σās ροδίζει τó παρόν, για σās γελά τó μέλλον
και είσθε όλβιώτεροι κι' αυτών τών 'Αρχαγγέλων.

"Στήν τόση καλοπέρασι κανένας δέν σās φθάνει,
μ' όλίγα μάρς και φέρετε άρμ σκοτώνετε τó χρόνο
και ό ειρηνοπόλεμος του γάυρου Δεληγιάννη
για σās μονάχα γίνεται, για σās θά φέξη μόνο.
'Αλλ' άν και άλλος πόλεμος 'στη μέση ξεφυτρώση
και πάλι τούς γιακάδες σας τó έθνος θά χρυσώση.

Ζηλεύω τὰ γαλόνια σας μικρά τε και μεγάλα,
ζηλεύω τής κορώναις σας κι' εκείνα τὰ φτερά
κι' όταν ιδώ κανένα σας 'στό όλογο καρβάλα,
τρισμακαρίζω μόνος μου εκείνη την κυρά,
όπου για ταίρι λατρευτó 'στό κλάι της θά πάση
τέτοιο λεβέντικο παιδί και τέτοιο καλληκάρι.

"Αχ! τώρα τó κεφάλι μου κτυπώ κι' έγώ 'στον τοίχο,
γιατί άν ήμουν τα κ τ ι κ ό ς άπ' τὰ μικρά μου χρόνια,
δέν θάσπαζα την κούτρα μου για ναύρω ένα στίχο
και θάχα 'πίσω μου κι' έμπρός σπαλέταις και κορδόνια.
Και τότε πιά να βλέπατε και τόν Σουρή τόν βλάκα
πώς θά φορούσε μιά φορά κι' εκείνος σακαράκα.

Σās 'βρίσκ' ό ήλιος τó πρωί σε μαλακό κρεβάτι,
στρωμένους μες' στον καφφενέ ό' Ε σ π ε ρ ο ς σās βλέπει,
πότε χορταίνετε φαγεί άπάνω 'στό Παλάτι
και πότε με την τ ρ ά π ο υ λ α άκουτε τó σαλέπι.
Για σās κι' αυτό τó χάσιμο πικρό δέν είναι χάπι
και όποιος χάνει 'στα χαρτιά κερδίζει 'στην άγάπη.

"Αφ' όσους έκηρύξαμε πολέμους έως τώρα,
μόνο σε σās δέν έγινε παραμικρή ζημία,
ένώ έμās προς χάριν σας μās έφαγε ή ψώρα
κι' άφίνομε τὰ κώλα μας εις τὰ Νοσοκομεία.
Χαρήτε, καλληκάριά μου κι' ή τύχη σας δουλεύει
και τó Ταμείον μας για σās ποτέ δέν μουφλουζέει.

